

OBSAH

Redakcia	Str.1
V ústrety Bohu sa ide s láskou.	
Formačný projekt	Str.3
Povolaní k tomu, čo sa zdá nemožné 1: <i>Radosť a ťažkosť každého povolania a poslania.</i>	
Nazaret. Rodina úplne Božia	Str.5
2. Svätá rodina, vzor každej rodiny.	
Pokorné a najvyššie stvorenie	Str.7
<i>Na ceste s Máriou, učiteľkou integrálnnej ekológie</i> 3. Pozeranie sa na svet múdrymi očami.	
Rodinné správy	Str.9
- Čile: XIII. stretnutie predsedov ADMA.	
- Pakistan: Návšteva generálneho pokladníka Jeana Paula Mullera.	
- Brazília: Mariánsky kongres organizovaný ADMA z Recife.	
- Noví členovia ADMA v Kambodži.	
- IX. kongres Márie Pomocnice kresťanov 2024: registrácia otvorená.	

REDAKCIA

V ÚSTRETY BOHU SA IDE S LÁSKOU

Drahí priatelia,

sviatok Všetkých svätých a spomienka na našich zosnulých, ktorých sme nedávno prežili, nám pomáhajú hľadiť do budúcnosti s nádejou a znovu zamerať každú našu myšlienku a rozhodnutie na Boha Otca, nachádzajúc pokoj a radosť napriek ťažkostiam, bolesti a únave nášho zraneného sveta.

Všetci máme pred očami nedávne obrazy bolesti a násilia, ktoré prichádzajú z Palestíny a tie, na ktoré sme si možno smutne zvykli, na vojnu na Ukrajine a mnohé konflikty, ktoré krvavia náš svet. Zdesení premýšľame nad zmyslom toľkého utrpenia a cítime sa bezmocní, slabí, možno vinní svojim vlastným malým spôsobom, keď sme prispeli našimi rozhodnutiami, našimi chybami, našou krehkosťou, aby sme zničili nádherný plán, ktorý má dobrý Pán pre nás a pre náš svet.

Kard. Pizzaballa Na úsvite vážnych udalostí, ktoré opäť otriasli Palestínou, Pizzaballa pozval všetok Boží ľud k modlitbe a napísal: "Drahí bratia a sestry, nech nám Pán skutočne daruje svoj pokoj! Bolest' a zdesenie z toho, čo sa deje, sú veľké. Zrazu sme boli katapultovaní do mora bezprecedentného násilia [...] Zdá sa, že všetko hovorí o smrti. Ale v tejto chvíli bolesti a zdesenia sa nechceme nečinne prizerať. A nemôžeme dovoliť, aby smrť a jej žihadlá boli jediným slovom, ktoré treba počuť. Preto cítime

potrebu modliť sa, obrátiť naše srdcia k Bohu, nášmu Otcovi."

Obrátiť naše srdce k Bohu, nášmu Otcovi a očakávať stretnutie s ním, toto je stredobodom našej modlitby.

Pápež František píše (porov. homília 2. novembra 2022):

"Všetci žijeme v očakávaní, v nádeji, že jedného dňa budeme počuť Ježišove slová, ktorými sa na nás obrátil: «Podte, požehnaní môjho Otca» (Mt 25,34). Sme v čakárni sveta, aby sme vstúpili do raja, aby sme sa zúčastnili na tej "hostine pre všetky národy", o ktorej nám hovoril prorok Izaiáš (porov. 25,6). Hovorí niečo, čo nás zahreje pri srdci, pretože to naplní naše najväčšie očakávania: Pán "navždy odloží smrť" a "zotrie slzy z každej tváre" (v. 8). Bratia a sestry, živme očakávanie neba, uplatňujme našu túžbu po raji. Dnes je pre nás dobré položiť si otázku, či naše túžby majú niečo spoločné s nebom. Pretože riskujeme, že sa budeme neustále usilovať o pominuteľné veci, že si zameníme túžby s potrebami, že uprednostníme očakávania sveta pred očakávaním Boha.

Očakávanie v modlitbe, nie je pre nás kresťanov spôsobom, ako zostať bezmocní, necitliví a nepozorní na udalosti sveta, ale ani zostať zdrvení a ubití svetom a jeho krehkosťou. V modlitbe zostávame ostražití a pripravení a aj sebavedomí a vyrovnaní. Čo však teda máme robiť tvárou v tvár smutným a znepokojujúcim udalostiam? Čo robiť v očakávaní zajtrajška? Komentujúc 25. kapitolu Matúša, pápež František zdôrazňuje:

Evanjelium nám naznačuje ako očakávať zajtrajšok, [...]. Vždy keď počúvame 25. kapitolu evanjelistu môžeme prežívať to prekvapenie ľudí pred Kristom, ktorí sa udivene pýtajú: "Pane, kedy sme ťa videli hladného a dali sme ti jesť, alebo smädného a dali ti piť? Kedy sme ťa videli ako cudzinca a privítali ťa, alebo nahého a obliekli sme ťa? Kedy sme ťa videli chorého alebo vo väzení a prišli sme ťa navštíviť?"

(Mt 25,37-39). Kedy to bolo? Takto je vyjadrené prekvapenie všetkých, údiv spravodlivých a zdesenie nespravodlivých.

Jedinou príčinou zásluh a obvinení je milosrdenstvo voči chudobným a zaznávaným: "Čo ste urobili jednému z týchto mojich najmenších bratov, mne ste urobili", hovorí Ježiš (Mt 25, 40). Zdá sa, že Najvyšší je v tých najmenších. Ten, kto prebýva na nebesiach, prebýva medzi najnevýznamnejšími tohto sveta [...]. Takže, aby sme sa pripravili, vieme, čo máme robiť: milovať slobodne a bez očakávania na oplátku tých, ktorí sú na ich zozname preferencií, tých, ktorí nám nemôžu nič vrátiť, tých, ktorí nás nepritahujú, tých, ktorí slúžia maličkým.

Kedy sme ťa stretli? Spravodliví aj nespravodliví sa pýtajú prekvapení. Existuje len jedna odpoveď: kedy je teraz, dnes. Je v našich rukách, v našich skutkoch milosrdenstva: nie v rafinovaných vysvetleniach a analýzach, nie v individuálnych alebo sociálnych ospravedlneniach. V našich rukách a my sme zodpovední.

Evanjelium vysvetľuje, ako prežívať očakávanie: ideme v ústrety Bohu tým, že milujeme, pretože on je láska. A v deň nášho odchodu zo sveta nás bude čakať radostné prekvapenie, ak sa teraz necháme prekvapiť prítomnosťou Boha, ktorý nás očakáva medzi chudobnými a zranenými tohto sveta. Nebojme sa tohto prekvapenia: pokračujme v tom, čo nám hovorí evanjelium, aby sme boli nakoniec postavení medzi spravodlivých. Boh čaká, že bude pohladený nie našimi slovami, ale skutkami".

Želám celej rodine nášho Združenia, aby žila v každodennom živote, tak ako Mária, byť pripravenými na starostlivosť voči najslabším. **Kiež, tak ako Mária, žijeme konkrétnu lásku v našom každodennom živote, aby sme sa stretli s Bohom, s istotou, že každé gesto lásky prežívané v rodine, v komunite, v našich skupinách, na pracovisku je pohladením, ktoré v Bohu Otcovi zasahuje aj tých najvzdialenejších a najviac trpiacich dnes.**

Renato Valera,
Prezident ADMA Valdocco.

Alejandro Guevara,
Duchvný animátor ADMA Valdocco.

FORMAČNÝ PROJEKT

Povolání k tomu, čo sa zdá nemožné 1: RADOŠŤ A ŤAŽKOSŤ KAŽDÉHO POVOLANIA A POSLANIA

1. Sny, povolania, sny o povolani

Samozrejme, sen dona Bosca v 9 rokoch "zostal vrytý v jeho mysli po zvyšok jeho života"! Tým snom nebolo len osvietiť a zorientovať jeho, ale aj mnohých ďalších. **Tento sen je základnou rozpravou celej našej duchovnej rodiny.** Nachádzame v nej základné prvky nášho povolania, poslania a našej charizmy. A skutočne, príbeh jasne ukazuje úmysel zanechať budúcim generáciám vzácne duchovné a pastoračné dedičstvo.

Sen je jednoznačne **scénou povolania a poslania**. Je to pochopiteľné: človek je povolaním a poslaním! Hlboká identita každého človeka je byť povolaný a byť poslaný. Každý človek je vyzvaný Bohom a zapojený do jeho plánu lásky a práve tak sa jeho život stáva zmysluplným a plodným. Nie je nič krajšie, ako uznať, že sa nás Boh dotkol, povolal po mene a v jeho mene poslal. Je to skúsenosť, ktorá naplňuje srdce pokorou a odvahou, dôverou a nádejou, láskou, ktorú treba prijať a darovať, pri najmenšom je to skúsenosť, ktorá bráni človeku žiť život ako svojvoľný pokus alebo osamelé podnikanie, poznačené sterilitou a smútkom, ktorá nasleduje po tom, čo sme prežili život len pre seba.

Skutočnosť, že charizma a spiritualita ako je tá dona Bosca, sú inaugurované snom, je niečo veľmi významné. Nočné vedomie, ktoré je vlastné snu, je ako otvorené dvere do tajomstva, **ktoré vyjadruje prvenstvo a iniciatívu Boha** a zároveň nás robí pokornými a odvážnymi, pretože sme oprávnení žiť a pracovať Božou múdrosťou a mocou, nie našou vlastnou inteligenciou a vynaliezavosťou, a nie napriek našim vlastným obmedzeniam a chybám. Človek, ktorý sa odovzdá Božiemu snu si je istý, že uskutoční Božie dielo!

Sen a povolanie spolu teda súvisia. Ich spoločnou črtou je **nejasnosť detailov**: je to tak "preto, že poslanstvo pochádza od Boha, a nie napriek tomu, že pochádza od Boha" (K. Rahner), a potom preto, že hovorí o budúcnosti, ktorú si netreba predstavovať. Ďalšou spoločnou črtou snov a povolaní je, že obrazy a inšpirácie **nie sú myšlienky, ale príkazy**, nie ilustrácie, ale rozkazy. V každom povolaní nie je

cesta známa hneď na začiatku, ale otvára sa tým, že ju nasleduje. Je to vždy takto: človek chápe, čo prežíva, a inteligencia sa rozširuje s poslušnosťou a vynaliezavosťou.

2. Povolania v Biblii: úžas a nepokoj, útecha a strach

V príbehu sna 9-ročného chlapca nachádzame detail, ktorý vyjadruje niečo veľmi poučné o každom povolaní a poslaní a ktorý spája povolanie Jána Bosca so všetkými veľkými scénami povolania prítomnými v Biblii: **je to nevyhnutný pocit nepokoja**, ktorý prechádza dušou povolaného tvárou v tvár narušeniu Boha, k nepredvídateľnosti jeho iniciatívy, k neprimeranosti toho, čo od nás žiada, k pocitu nedostatočnosti, ktorý sa zmocňuje obmedzeného stvorenia. V Božom hlase, ktorý volá k sebe a posieľa do sveta, je potrebné niečo väčšie ako sme my a naše možnosti, niečo, čo vytláča a prekračuje naše očakávania, čo ničí akúkoľvek túžbu po majstrovstve alebo predstieraní, že všetko máme pod kontrolou. Vyžaduje sa len bezpodmienečné odovzdanie a keď sa to stane, povolaný už nie je vydaný napospas svojim silným alebo slabým stránkam, svojim obmedzeným názorom alebo neistým iniciatívam, ale je orientovaný a vedený Božím svetlom, silou Ducha.

Skúsenosť znepokojenia veľkosťou Boha a jeho požiadavkami je skúsenosťou Mojžiša, ktorý sa necíti oprávnený ísť k svojmu ľudu napriek Božiemu príkazu (Ex. 3, 11); je to skúsenosť Jeremiáša, ktorý sa cíti príliš mladý a neschopný hovoriť (Jer. 1, 6); je to Petrova skúsenosť, ktorá dvakrát ukazuje jeho nedostatočnosť: *«odíď odo mňa, lebo som hriešnik»* (Lk. 5, 8)... *«Idem loviť ryby»* (znovu! To už raz opustili) (Jn. 21, 3). Je to tiež skúsenosť Izaiáša, ktorý sa cíti stratený pred zjavením Božej svätosti v chráme pre svoje *«nečisté pery»* (Iz. 6, 5), ako aj skúsenosť Ámosa, ktorý prirovnáva k hukotu leva moc Božieho Slova, ktorou sa cíti uchvátený (Am. 3, 8); a je to tiež skúsenosť Pavla, ktorý zakúša ako pád a slepotu existenciálny zvrät, ktorý pochádza zo stretnutia so Zmŕtvychvstalým (Sk. 9, 1-9). Je to dokonca skúsenosť Márie, ktorá, hoci bola celá svätá a plná milosti, pri anjelovom pozdrave *«bola znepokojená»*

a *premysľala, aký zmysel má taký pozdrav*” (Lk. 1, 29). Toto sa deje v rozličných formách a mierach vo všetkých veľkých povolaniach: a hoci biblickí ľudia zakúšajú príťažlivosť Boha, ktorý ich zvádza, priťahuje, nevrhajú sa bezhlavo do misijného dobrodružstva, ale prejavujú strach a váhanie tvárou v tvár niečomu, čo ich prevyšuje.

3. Veľkonočné jadro každého povolania a poslania

Teraz, ako poznamenáva don Bozzolo vo svojej štúdií o 9-ročnom sne, aj v príbehu povolania dona Bosca je niečo prekvapujúce, čo musí pritiahnúť našu pozornosť: “zatiaľ čo pre chlapcov v sne sa všetko končí v radosť okolo Pána a Panej, pre Jána sa končí zdesením a dokonca slzami”. Ale ako to? Radosné stretnutie končí slzami? A práve pre toho Jána Bosca, toho, ktorý bude apoštolom “svätej radosti” a ktorý naučí chlapcov “byť veľmi veselými”? Pokúsme sa pochopiť: najprv v kresťanskom a potom v saleziánskom svetle.

Naše vyvolenie má svoje korene vo vyvolení Krista, ale Vyvolený je Ukrižovaný a je to Ukrižovaný, ktorý je v konečnom dôsledku Zmŕtvychvstalým. Preto **kresťanský život bude vždy tisícimi rozličnými spôsobmi veľkonočným životom**, hlbokým prelínaním radosti a kríža, lásky a bolesti, života a smrti. Je potrebné to vedieť, aby sme sa nenašli nepripravení tvárou v tvár životným skúškam, neúspechom a nespravodlivostiam, poníženiam a horkostiam, inak srdce slabne alebo zatvrdne, stáva sa znechuteným alebo tvrdohlavým, podľahne ťarche zla sveta alebo vlastných hriechov.

Ak sa pozrieme do Písma, jasne vidíme, že Božia láska, keď sa prejavuje svetu, je ako meteor, ktorý sa rozhorí, keď sa stretne s atmosférou. Prví rodičia odmietli raj, ktorý im tak štedro ponúkol Boh.

Keď Boh obnovuje zmluvu, jeho proroci sú zabíjaní. Keď prichádza Ježiš, aby naplnil všetky proroctvá, javí sa ako «**znamenie protirečenia**» (Lk. 2,34). Prichádza k vlastným, ale vlastní ho neprijímajú (Jn. 1, 11), a keď dáva celé svoje srdce, ľudia mu

to srdce prebodnú (Jn. 19, 34). On Slovo, je odsúdený ako rúhanie, On Spravodlivý je zabitý ako bezbožník.

V tomto všetkom je Ježiš veľmi jasný, pre seba i pre nás: blahoslavenstvá začínajú pokorou a končia mučenictvom, úžas sa mení na prenasledovanie, a to preto, že Kristus a kresťan sú “*vo svete, ale nie zo sveta*”, pretože svet “*miluje, čo mu patrí*” (Jn. 15, 19), a preto žetmanenávidí svetlo (Jn. 3, 19). Tak ako Kristus, aj kresťan, ak to myslí vážne, ak sa neprispôsobuje svetu, bude vždy nejakým spôsobom znamením protirečenia: môže hovoriť alebo mlčať, byť z času na čas mierny alebo bojovný, ale pre mnohých bude živou výčitkou, prekážkou jeho spôsobu myslenia a života. **Na druhej strane ohlasovanie evanjelia nemožno nikdy oddeliť od výzvy k obráteniu**, a to sú prvé slová Pána Ježiša na začiatku jeho verejného života: “*Naplnil sa čas a priblížilo sa Božie kráľovstvo; čiňte pokánie a verte evanjeliu*” (Mk. 1, 15). Vskutku, všetky biblické postavy, počnúc Ezechielom až po autora Listu Hebrejom zakúsili horko-sladkosť Božieho slova, Slova ako dvojsečného meča, ktorého cieľom je uzdraviť, ale nie bez zranenia: “*Božie slovo je živé, účinné a ostrejšie ako akýkoľvek dvojsečný meč; preniká až po rozdelenie duše a ducha, kĺbov a drene a skúma city a myšlienky srdca*” (Hebr. 4, 12).

Situácia kresťana je skutočne paradoxná: žije vo svete, ale je v ňom cudzincom, miluje svet a svet ho nenávidí. Ježiš na pozadí svojej radosti a vzhľadom na svoj kríž to povedal jasne mnohými spôsobmi: “Ak vás svet nenávidí, vedzte, že mňa nenávidel skôr, ako ste vy nenávideli vás” (Jn. 15, 18); “*Všetci ľudia vás budú nenávidieť pre moje meno; ale kto vytrvá až do konca, bude spasený*” (Mt. 10, 22); “*Hovoril som vám tieto veci, aby ste mali vo mne pokoj. Vo svete budete mať súženie, ale budete mať dôveru; Premohol som svet*” (Jn. 16, 33). A sme varovaní: «*Beda vám, keď o vás všetci ľudia hovoria dobre*» (Lk. 6, 26). Rozhodujúce je však toto: **prijat' podmienku boja a neprestať milovať**. Platí to o to viac, že boj nie je len s vonkajšími nepriateľmi, ale je to vždy aj duchovný boj, aby sme nepodľahli vlastným zlým sklonom, aby sme neupadli do pokušení diavla, aby sme sa stále viac poddali Duchu. A napokon boj je trvalý, pretože povolanie sa naplňa v misii a misia vždy prináša potešenie a povinnosť evanjelizácie, tajomnú ochranu od Boha a nevyhnutné vystavenie sa svetu. Ako však hovorí svätý Pavol, “*od neho sme dostali milosť byť apoštolmi - poslanými, aby sme dosiahli poslušnosť viery zo strany všetkých národov*” (Rim. 1, 5), ale “*nie je mojou chválou hlásať evanjelium;*

je to mojou povinnosťou: beda mi, ak by som nehlásal evanjelium!" (1 Kor 9, 16).

4. Saleziánske jadro povolania a poslania

Saleziánsky rozmer veľkonočnej existencie **je vedieť niesť námahy a kríže a pri tom uchovať a vyžarovať radosť**. Je to možné, pretože milosť je viac ako život, pretože dobro je väčšie ako všetko zlo, pretože zlo nakoniec "skončí", zatiaľ čo dobro zostáva večné. Kontrast vo sne medzi radosťou chlapcov a Jankovým zdesením spočíva v tom, že kresťanská radosť a saleziánska radosť nie sú klamlivou eufóriou, čistou zábavou, jednoduchou ľahkosťou, ale sú vnútornou rezonanciou krásy milosti, vedomia, že "Pán je blízko" (Flp. 4, 5), že radosť je prvým darom Zmŕtvychvstalého (Jn 20, 20) a prvým ovocím Ducha (Gal. 5, 22). Preto postoj radosti "možno dosiahnuť iba náročnými duchovnými bojmi, za ktoré bude musieť don Bosco vo veľkej miere zaplatiť cenu v prospech svojich chlapcov. Takto znovu prežije tú výmenu rolí, ktorá má svoje korene v Ježišovom veľkonočnom tajomstve. V sne z deviatich rokov zaznieva skúsenosť Ježiša, ktorý "sa výmenou za radosť, ktorá mu bola predložená, podrobil krížu, pohrdajúc potupou", ale práve týmto spôsobom "sedel po pravici Božieho trónu" (Hebr. 12, 2); a usmerňuje

malého Janka k tomu, aby prijal situáciu apoštolov, ako ju opisuje sv. Pavol: "My sme blázni pre Krista, ale vy ste múdri v Kristovi; my sme slabí, a vy silní; vy ste slávni, my znevážení" (1 Kor. 4, 10), ale práve tak sme tí, ktorí "prispievajú k vašej radosťi" (por. 2 Kor. 1, 24).

V škole sna z 9-tich rokov položíme si otázky:

1. Ako mám vedieť čeliť zmätku a neistote spojenej s tajomstvom môjho povolania, s požiadavkami prikázaní a Božej vôle, s veľkosťou jeho darov a žiadostí, s malosťou mojej osoby a s mojou odpoveďou?
2. Ako sa učím nosiť kríže bez toho, aby som stratil radosť?
3. Na čom je založená moja radosť a čo ju ohrozuje?
4. S akou pokorou a odhodlaním vediem svoje duchovné boje?
5. A s akou pokorou a odvahou sa vystavujem úlohe evanjelizácie?

Don Roberto Carelli - SDB

NAZARET. RODINA ÚPLNE BOŽIA

2. SVÄTÁ RODINA, VZOR KAŽDEJ RODINY

Prvý krok týchto meditácií venovaných Nazaretu – domu Panny Márie! – je **porozumieť "zákon tohto domu" ako stelesnenie všeobecného zákona lásky**, pretože pravá láska je vždy spoločenstvo a rozlišovanie, osobné puto a sloboda, synovská poslušnosť a podnikavosť, intimita a plodnosť manželstva, jednota s Bohom a poslanie vo svete. Druhý krok spočíva v pochopení originality Svätej rodiny z Nazareta, jej špecifickosti, čo ju robí jedinečnou, a práve preto významnou pre všetkých.

Jedinečná a príkladná rodina

Je príliš ľahké vidieť Svätú rodinu ako ideál nedosiahnuteľnej dokonalosti, model vzdialený od bežnej skúsenosti, objekt kontemplácie, neschopný usmerňovať konkrétne rodinné vzťahy.

Veci sa majú inak: "Vráťme sa k hlbokému zmyslu

rodiny," poznamenal kardinál G. Colombo, "a to práve znamená vrátiť sa do Nazareta, kde pre nás ľudí žiari jediný pravý rodinný model, kde naplno vládne zákon života a lásky."

Platí to o to viac, že v Nazarete nie je len model rodiny, ale vzor každého kresťanského života. Adrienne von Speyr, veľká mystička dvadsiateho storočia, hovorí, že "v Nazarete vzniká a uskutočňuje sa model Cirkvi všetkých čias".

Je to úžasný paradox: **jedinečnosť Svätej rodiny je dôvodom jej príkladnej povahy a jej nenapodobiteľnosť sa ponúka nášmu napodobňovaniu**. Práve v Nazarete sa totiž raz a navždy posvätili rodinné vzťahy. Nazaret je ako prameň, z ktorého vytekajú nespočetné potoky.

Nazaret. Rodina úplne Božia

A dôvod je jednoducho tento: v ňom sa historicky uskutočňuje **Ježišova prítomnosť, tu Boží Syn žil ako človek**, Boh sa zjavil ako člen ľudskej rodiny. V tomto zmysle Mária a Jozef – hovorí von Speyr – **«už žijú pre budúce kresťanstvo, čiže pre nás a nazaretský dom nie je v žiadnom prípade izolovaným domom ani uzavretým rajom, ale má otvorené dvere a okná pre Cirkev»**, pretože skúsenosť Svätej rodiny «je formovaná vzťahom s Ježišom», kde «všetko, čo je ľudské, sa stáva večným», je to prijímané a prenesené do božskej sféry.

Počnúc Nazaretom sa tento zázrak deje aj v nás a v našich rodinách: keď je prítomný Ježiš, všetko sa mení, všetko sa premieňa, všetko sa uzdravuje, všetko prekvitá!

Obyčajná a výnimočná rodina

Obyčajná a výnimočná rodina Nazaret je obrazom rodiny, kde **obyčajné a neobyčajné sú v jednom dome**, kde božské a ľudské prebývajú pod jednou strechou, kde je možné nájsť Boha v ľudských citoch a v jednoduchých gestách každodennosti, v zápasoch a skúškach, vo svetlách a tieňoch šťastných a bolestných udalostí, ktoré charakterizujú život všetkých.

V tomto zmysle pápež František svojím veľmi priamym spôsobom vyjadrovania hovorí, že Svätá rodina je špeciálna rodina, ale nie zvláštna, a zdôrazňuje to preto, aby žiadal kresťanské rodiny, aby sa neizolovali od iných rodín a neuzatvárali sa sami do seba: **“Žiadna rodina nemôže byť plodná, ak sa považuje za príliš odlišnú alebo oddelenú. Pamätajme, že Ježišova rodina, plná milosti a múdrosti nebola vnímaná ako «zvláštna osobitná» rodina, ako niečo cudzie a vzdialené od ostatného ľudu»** (AL 182).

A naozaj, Ježišovo verejné zjavenie ohromilo jeho spoluobčanov, ktorí povedali: **“Odkiaľ pochádzajú tieto veci?” ... “Nie je to tesárov syn?” ... «Poznáme jeho matku a bratov»** (Mt 13,56).

Vskutku, tí, ktorí sa zastavia pri povrchnom pozorovaní konštatujú, že z Nazareta nemôže prísť nič mimoriadne. Je tu poctivý robotník, skromná žena a dobre vychované dieťa, jeden so svojou prácou v obchode, druhý so svojimi domácimi prácami, tretí, hoci dobrý a inteligentný, zatiaľ bez nápadne mimoriadnych znakov. V Nazarete sa Božia prítomnosť neprejavuje slávnym spôsobom, ale v každodennosti, nie v oslnivom svetle slávy, ale v

skrytosti, nie v osobitných gestách, ale v skutkoch, ktoré si vyžaduje beh dní.

Žiť ako rodina a zároveň kontemplanovať Svätú rodinu

Vychádzajúc z rodinnej skúsenosti Márie a Jozefa, kde sa Boh stal dieťaťom, a teda tvárou, gestom, slovom, každá kresťanská rodina môže zakúsiť Boha vo svojom vlastnom dome. Veď Svätá rodina, kde nebo zostúpilo na zem, stojí na križovatke medzi rodinou, ktorou je Boh, a Božími rodinami. Vo Svätej rodine sa stretáva Božia Trojica a dôvernosť človeka – obe tajomstvá lásky a života. Svätá rodina je teda prvou kresťanskou rodinou až do tej miery, že, ako poznamenáva Fallico, existuje “istý druh svätej zmluvy, pravý a vlastný dôverný, hlboký a neoddeliteľný konkordát medzi cirkevným spoločenstvom a kresťanskou rodinou” a že “prvá skutočná skúsenosť rodiny ako domácej cirkvi sa uskutočnila práve v Nazarete v dome Panny Márie, manželky Jozefovej, ktorý bol z Dávidovho rodu.” Preto je potrebné, aby sa každá rodina nechala inšpirovať príbehom Márie a Jozefa, aby sa naučila uvedomovať si Božiu prítomnosť, rozpoznávať znaky jeho pôsobenia, ďakovať za dary jeho prozreteľnosti. Prvým krokom – ako navrhuje pápež František – je “preniknúť do tajomstva Nazareta, plného vône rodiny”, **aby sme v uvažovaní a v láske kontemplanovali**

tváre, miesta a udalosti: “Musíme sa ponoriť do tajomstva Ježišovho narodenia, do Máriinho áno anjelovmu ohlasovaniu... do súhlasu Jozefa, ktorý dal Ježišovi meno a ujal sa Márie; do radosti pastierov pri betlehemských jasliach; do adorácie mudrcov; do úteku do Egypta, v ktorom Ježiš zdieľa bolesť svojho vyhnaného, prenasledovaného a poníženého ľudu... do obdivu učiteľov zákona, ktorí počúvali múdrosť

dospievajúceho Ježiša... do dlhých tridsiatich rokov, počas ktorých si Ježiš zarábal na chlieb prácou rukami” (AL 65).

Tri veci, ktoré sa môžeme naučiť, keď budeme meditovať mimoriadnu obyčajnosť Svätej rodiny:

1. Naučíme sa ísť nad rámec zdania a *pozerat' sa jeden na druhého*, (manželia na seba, rodičia na deti a deti na rodičov) tak, ako sa Boh pozerá na nás, pozerat' sa na seba vo svetle Boha, vnímať dôležitosť, ktorú má každý v Božom pláne;

2. Naučme sa *veľkej hodnote bežných skutkov*, pretože každá autentická cesta svätosti sa koná vo vernosti každodenných gest, a nie vo veľkých gestách: veď len tí, ktorí sú verní v mále, môže byť veľa dané a zverené veľa. Lk 16,10)

3. Nakoniec sa naučme *veľkej hodnote skúšok*, pretože na to, aby sme žili primát Božej vôle, nie je také dôležité chápať alebo nechápať: dôležité je očistiť náš pohľad a srdce, naše túžby a očakávania, a potom sa ponoriť do tajomstva Boha a nechať sa ním viesť s dôverou a poddajnosťou.

Don Roberto Carelli – SDB

POKORNÉ A NAJvyššie stvorenie

Na ceste s Máriou, učiteľkou integrálnej ekológie

3. POZERANIE SA NA SVET MÚDRYMI OČAMI

Celý odsek č. 241 encykliky *Laudato Si* pápež František venuje vzťahu medzi osobou Márie a starostlivosťou o stvorenie. V jeho závere vyzdvihuje najmä jej schopnosť chápať a strážiť pravý zmysel všetkých vecí:

“Ona vo svojom srdci nielen „zachovávala“ (porov. Lk 2, 19 a 51) všetky slová Ježiša, ale teraz aj chápe zmysel všetkých vecí. Preto ju môžeme prosiť, aby nám pomáhala hľadiet na tento svet s múdrejšími očami.”

Odkaz na Lukášovo evanjelium v texte encykliky nie je náhodný. Evanjelista totiž tým, že dvakrát - v 19. a 51. verši druhej kapitoly - **vyzýva svojho čitateľa, aby sa zamyslel nad Máriinou schopnosťou venovať pozornosť prítomnému okamihu a načúvať ľuďom a realite, ktorá ju obklopuje**, vkladá Máriu do tradície izraelských mudrcov, teda tých, ktorí sa v ľude vyznačovali práve neustálou snahou rozpoznávať Božiu vôľu v každodennom živote. Mudrci Izraela študovali Zákon a Prorokov a nebáli sa porovnávať Písmo s radostnými i smutnými skúsenosťami života a s jeho protirečeniami. Biblické knihy múdrosti (Kniha prísloví, Kniha múdrosti, Kniha Sirachovcova, Kniha Kazateľ, Žalmy, Pieseň piesní), zhromažďujú úvahy a modlitby múdrych s cieľom vzdelávať ľudí, najmä mladých.

Knihy múdrosti navyše s radosťou zobrazujú Zosobnenú múdrosť v múdrej žene, znalkyni vecí

života, ktorá chce dať svoje starostlivé schopnosti a vedomosti do služieb formácie mladých (porov. Prís 8-9; Sir 24). Najmä na začiatku 9. kapitoly Knihy prísloví sa opisuje Žena Múdrosti, ktorá sa vydáva hľadať si žiakov: hľadá ich na uliciach a námestiach, posieľa po nich prostredníctvom svojich služobníc, aby ich pozvala do svojho domu a podelila sa o jej stôl, teda aby od nej dostali to, čo potrebujú k životu a k šťastiu.

Tieto činy Múdrej ženy nám okamžite pripomínajú v pamäti niektoré Ježišove znamenia a slová, ako napríklad znamenie Eucharistie (Mt. 26.26); podobenstvo, v ktorom bohatý muž vystrojil svadbu a posieľa svojich sluhov, aby pozvali ľudí z ulice (Mt. 22.1-14); Ježišovo vlastné pozvanie učeníkom: *“Poďte ku mne všetci, ktorí sa namáhate a ste preťažení, a ja vás posilním.”* (Mt. 11.28).

Počas svojho verejného pôsobenia na seba Ježiš prevzal črty zosobnenej Múdrosti, keď žil a učil ako ten, kto dostal moc od Boha a pozná cestu, ktorá vedie k životu (Jn. 14, 6). **Biblická Múdrost' je však ženskou postavou a táto skutočnosť umožnila kresťanom v priebehu storočí rozpoznať niektoré črty zosobnenej Múdrosti aj v postave Márie.**

Prečo knihy múdrosti dávajú Múdrosti ženskú tvár? Pravdepodobne toto označenie odráža výchovnú úlohu, ktorú v tradičnej židovskej rodine zohrávala

matka. Vo svete, kde ešte neexistovala škola, ako ju chápeme dnes, kde muži pracovali mimo domu, zatiaľ čo ženy sa starali o veľké množstvo domácich prác, ku ktorým patrila aj starostlivosť o deti, chlapcov aj dievčatá, kým neboli dosť veľké na to, aby mohli pomáhať pri práci, úloha matky bola oboznamovať deti s poznatkami o viere a kultúre ľudu. Táto úloha patrila predovšetkým žene.

Ako navyše ukazujú veľké biblické postavy Ester a Judity, generatívna schopnosť žien sa v žiadnom prípade nevyčerpáva v rodení detí: naplnia sa skôr v odvahe riskovať svoj život, aby ľudia mali život, aby ľudia poznali cestu, po ktorej majú ísť, a našli silu vydať sa na ňu podľa vôle a lásky svojho Boha.

Žena je skrátka generatívna nielen vtedy, keď rodí, ale vždy, keď vychováva, pretože múdra výchova otvára mladým cestu k Životu. Pri svojej výchovnej úlohe navyše žena disponuje kompetenciou, ktorá je mužovi vylúčená: žena totiž vo svojom tele prežíva kolobeh života a smrti, ktorý charakterizuje stvorenú prírodu a ktorý je sám o sebe akoby proroctvom vzkriesenia (porov. Jn. 12, 24). Súlad s rytmom života pomáha žene načúvať hlasu Boha, ktorý hovorí v každom prvku stvorenia, a potom, ako to robí biblická Múdrost', učiť to isté všetkých, ktorí sa na ceste životom spoliehajú na jej sprevádzanie a príhovor.

Ak sa bližšie pozrieme na dejiny Boha a jeho ľudu, zistíme, že Mária nie je jedinou ženou v Izraeli, ktorá vyniká svojou múdrosťou! Práve naopak: **Mária je súčasťou dlhého rodokmeňa múdrych žien**: niektoré pred ňou, ako napríklad Ester, Judita, Rút, Debora, Alžbeta; iné nasledujú po nej a sú to mnohé múdre sväté, ktoré sa nachádzajú v dejinách Cirkvi. Ako saleziánska rodina môžeme medzi nimi s osobitnou vďačnosťou rozpoznať mamu Margitu a matku Mazzarellovú.

Spojenie medzi Máriou a Múdrostou je totiž v saleziánskej charizme mimoriadne dôležité: v deväťročnom sne sa Mária predstavuje donovi

Boscovi ako **učiteľka Múdrosti** a životopis tohto svätca potvrdzuje osobitné spojenie medzi výchovným štýlom Margity a Márie, oboch učiteliek preventívneho systému, teda toho umenia vychovávať mladých s láskou, podľa rozumu a v otvorenosti voči Božiemu plánu.

Keď sa don Bosco stretol s Máriou Dominikou a jej prvými spoločníčkami v Mornese, čoskoro si uvedomil, že Mária si medzi nimi už vybudovala svoj domov: tieto mladé ženy, vlastne všetky od Boha a Márie, zakorenené v každodennom živote práce a modlitby, už spontánne žili kľúčové prvky preventívneho systému. Prvým sestram FMA, ktoré odchádzali na misie, pápež Pius IX. slávnostne pripomínal túto črtu ich identity a poslania vychovávateľiek: byť pre všetkých smädných prameňmi cnosti a múdrosti, ako sú veľké fontány, ktoré môžeme aj dnes obdivovať na námestí pred Bazilikou svätého Petra.

Márii, ktorá teraz chápe zmysel všetkých vecí, Mame Margite, Matke Mazzarellovej a mnohým svätým, svätým mužom a ženám, ktorí vo svojom pozemskom živote kráčali cestou múdrosti a teraz sa spolu s Matkou delia o nebeskú radosť, **vyprosujeme spoločne milosť naučiť sa rozpoznávať stopy Božej prítomnosti a lásky v každom prvku stvorenia, aby sme rástli v úcte a starostlivosti o všetko živé a zverené do našich rúk.**

Sestra Linda Pocher – FMA

RODINNÉ SPRÁVY

Čile – XIII. stretnutie predsedov ADMA: šírenie úcty k Márii Pomocnici kresťanov a k Ježišovi v Najsvätejšej sviatosti oltárnej

Od 8. do 10. septembra sa v Duchovnom centre Lo Cañas konalo XIII. stretnutie predsedov Združenia Márie Pomocnice kresťanov (ADMA).

Nechýbali chvíle každodennej modlitby, vzdelávacie témy sestry Anity Aguilarovej, FMA, saleziána koadjútora Miguela Seminaria a dona Davida Riveru, SDB. Ruženec sa pomodlili v procesii okolo domu. Sväté omše celeburovali saleziánski kňazi o. Eduardo Castro a o. Manuel Fajardo. Na zhromaždení sa predsedovia podelili o rôzne skutočnosti svojich združení a predniesli hodnotenie kongresu v Puerto Montt, ktorý sa konal v novembri 2022. Bolo naplánované stretnutie v roku 2024 a ďalší národný kongres, ktorý sa bude konať v Santiagu v novembri 2024.

Boli prezentované postupy registrácie na ďalší medzinárodný kongres Márie Pomocnice kresťanov, ktorý sa bude konať v roku 2024 vo Fatime v Portugalsku. Boli preskúmané vlastné záležitosti

ADMA a kontrola pokladničného účtu, ktorý bol jednomyselne schválený. Podujatie sprevádzala ako národná animátorka ADMA FMA s. Lucía Rosada.

Stretnutie sa skončilo spoločným obedom a potom sa s duchom a nadšením vrátili do jednotlivých miest, aby pokračovali v šírení úcty k Márii Pomocnici kresťanov a k Ježišovi v Najsvätejšej sviatosti.

Pakistan: *Generálny ekonóm Jean Paul Muller navštívil saleziánske misie v krajine*

Od 1. do 3. septembra navštívil saleziánsky koadjutor **Jean Paul Muller**, generálny ekonóm saleziánskej kongregácie, saleziánsku rodinu v Pakistane.

Boli to intenzívne dni, počas ktorých dal prítomným pán Jean Paul Muller pocítiť blízkosť kongregácie a vitalitu charizmy dona Bosca.

Vo veľmi rodinnej atmosfére, v ktorej sa zúčastňoval aj na rôznych momentoch zo života početných mladých hostí miestneho internátu, absolvoval stretnutia so saleziánskou komunitou, s učiteľmi a vychovávateľmi, s chlapcami a dievčatami školy a so študentmi technického centra.

Generálny ekonóm navštívil mechanické, zvaračské, stolárske a počítačové dielne, elektrikárske kurzy a dielňu chladiarenskej techniky. P. Muller sa tiež stretol so skupinami saleziánskej rodiny prítomnými v Lahore: saleziánskymi spolupracovníkmi, bývalými

žiakmi a Združením Márie Pomocnice kresťanov (ADMA).

Ďalším veľmi intenzívnym momentom bola návšteva hrobu bývalého študenta Akasha Bashira,

ktorý v roku 2015 obetoval svoj život, aby zmaril samovražedný bombový útok vo farnosti svätého Jána v Youhanabade na predmestí Lahore. Po návšteve hrobu nasledovala veľmi intímna a dojímavá chvíľa s Akashovou rodinou.

Rady a odporúčania P. Mullera sa ukázu ako veľmi cenné pri lepšej službe tisícom mladých ľudí, ktorí denne navštevujú saleziánsky domov v Lahore.

Brazília - Mariánsky kongres organizovaný združením ADMA v Recife:

Recife, Brazília - október 2023

V dňoch 6. a 7. októbra sa v Recife konal Inšpektoriálny mariánsky kongres, ktorý zorganizovalo Združenie Márie Pomocnice kresťanov (ADMA) z Baziliky Najsvätejšieho Srdca Ježišovho na tému *“Naša Matka, naša Kráľovná”*.

Otváraciu svätú omšu celebroidal don Francisco Inácio, predstavený saleziánskej provincie Brazília-Recife (BRE), a koncebroidali ju viacerí kňazi.

Noví členovia ADMA v Kambodži

7. októbra 2023, na sviatok Panny Márie Ružencovej, po prvýkrát v histórii saleziánskej rodiny v Kambodži, sa štyri kambodžské ženy rozhodli vstúpiť do združenia ADMA (Združenie ctiteľov Márie Pomocnice kresťanov), ktoré je jednou z 32 skupín saleziánskej rodiny na svete.

Skupina začala svoju cestu v roku 2006 vo vietnamskej dedine Neak Luang, kde deväť študentov Strediska odbornej prípravy Dona Bosca a stredoškolských internátnych študentov, katolíkov i nekatolíkov, prežilo počas Veľkého týždňa krásnu a zmysluplnú skúsenosť kresťanského života. Spojili deti a rodiny z tejto dediny, aby sa s nimi spoločne modlili, hrali sa a učili ich katechizmus, hygienu, životné hodnoty, atď.

Z tejto skúsenosti sa zrodila skupina s názvom

“Piccola Voce di Maria”, aby pokračovala v kresťanskej a mariánskej formácii a zaviazala sa, že ju bude zdieľať s ostatnými.

Ako roky plynuli, Malý hlas Márie sa zoznámil so združením ADMA a bol povzbudený k zmene na uznanú skupinu saleziánskej rodiny.

Rodinné správy

Po roku štúdia a osvojenia si pravidiel združenia ADMA, skupina požiadala o prijatie do združenia. Dňa 24. mája 2023 bola žiadosť prijatá.

7. októbra 2023 sa prví štyria členovia Malého hlasu Márie stali riadnymi členmi ADMA Kambodža.

Eucharistiu slávil don Roel Soto SDB, duchovný animátor združenia. Sr. Celine Jacob, FMA (generálna radkyňa) bola prítomná spolu s ďalšími členmi saleziánskej rodiny a ich rodinami.

Dám vám
UČITELKU
IX Kongresu Márie Pomocnice kresťanov

Fatima 29. augusta - 1. septembra 2024

Registrácia otvorená

www.mariaauxiliadora2024.pt

PROSÍME VŠETKÝCH, ABY NÁM ZASLALI ČLÁNOK, FOTO ZO STRETNUTIA FORMÁCIE, PRIPOMIENKY 24. MÁRIJ POMOCI KREŠŤANOV, VYKONÁVANEJ DOBROVOLNÍCKU ČINNOSŤ. Článok (formát .doc, max. 1200 znakov bez medzier) a maximálne 2 fotografie (digitálny formát .jpg a šírka najmenej 1000 px) s názvom a/alebo stručným popisom je potrebné zaslať na adresu adma@admadonbosco.org. V predmete e-mailu „Rodinné udalosti“ a v texte je potrebné uviesť údaje o autorovi (meno, priezvisko, miesto výstrelu, príslušnosť Adma, mesto, krajina).

Odoslaním automaticky oprávňujete Adma na spracovanie, publikovanie, aj čiastočné, a zverejnenie článku a fotografií v akejkoľvek forme. Obrázky môžu byť podľa uváženia redakcie zverejnené na webovej stránke www.admadonbosco.org, a/alebo na iných webových stránkach Adma spolu s popisom.